



SZEZONOS ANIMÉKRŐL

ÍRTA: CATRIN, HIROTAKA, VENOM

TONARI NO KYUUKETSUKI-SAN, YAGATE KIMI NI NARU, UCHI NO MAID GA UZASUGIRU!, GOBLIN SLAYER, RELEASY THE SPYCE, ANIME YELL!, KISHUKU GAKKOU NO JULIET, BUNNY GIRL SENPAI, TENSEI SHITARA SLIME DATTA KEN, ZOMBIELAND SAGA, AKANESASU SHOUJO, GOLDEN KAMUY 2, INDEX 3, KARAKURI CIRCUS, TIRAMISU 2, BANANA FISH, DAKARETAI OTOKO, HONDA-SAN, KAZE GA TSUYOKU, SONO TOKI, KANOJO WA

Venom véleményei

2018 Őszi Ajánló - avagy a bőség zavara

A nyári ajánlómban emlegettem az uborka szezont és azt, hogy remélem az ősz picit erősebb lesz, de arra még én sem számítottam, hogy ennyire sok sorozat lesz, amit érdemes lesz követni hétről hétre.

Általában le szoktam szűkíteni a kört az első epizódok alapján már az elején 5-6 sorozatra, de most olyan sok lett, ami megfogott, hogy a 10-es listát is kevésnek érzem. Mint mindig, most is igyekszem picit a zavarosban halászni és kiválogatni azokat, amik talán nem annyira populárisak, de azért nagyon is érdemes megtekinteni őket. Az olyan nagyon sztárolt sorozatok így, mint a Sword Art Online és az Index 3. szezonya, na meg a Jojo, most kimaradnak. Jöjjön az a 10 őszi anime sorozat, ami szerintem a legjobb és bátran ajánlom mindenkinek!

10. Tonari no Kyuuketsuki-san

Szomszédom a loli-vámpír. Emlékeztek még a Gabriel DropOutra? Ahol aranyos angyal és démon lányok japán iskolai életét követhettük? Na ez a sorozat annak a tökéletes másolata, csak ezúttal aranyos vámpírlányokkal. Olyannyira nagy a hasonlóság, hogy még a főhősnő seiyuuje is azonos. Adott egy Sophie nevű több mint 350 éves,



de valójában max 15-nek látszó vámpírhölgy, aki a Japánban töltött ideje alatt igazi otaku lett. Anime figurákat gyűjt, egész nap a neten lóg és alapvetően megállás nélkül kockul. Az ő életébe csöppen bele a valóban 15 éves iskoláslány, Akari, aki azonnal „beleszeret” a kis loli vámpírba és azzal a lendülettel be is költözik a házába, alaposan felforgatva a vérszívó otaku életét (halálát?). Persze előkerülnek a szokásosan zakkant barátok és egy tipikus slice-of-life moe sorozat lesz az egészből, ami pontosan annyira vicces és aranyos, amenny-

nyire az adott téma lehetőséget ad. Röpködnek a vámpíros, loli meg yuri poénok. A rajza szép, a történet egyszerű, a lányok aranyosak. Aki ezekre fogékony és szeretne valami nagyon bájos és humoros kis sorozatot nézni, akkor nagyon tudom ajánlani!

9. Yagate Kimi ni Naru

Most sem maradunk romantikus lesbikus sorozat nélkül, ugyanis a Citrus után a másik nagy híres/hírhedt yuri mangát is adaptálták animébe, a Bloom into You-t. Na most vagyok bajban, hogy erről mit lehetne írni, hiszen valahol borzasztóan hasonlít a Citrusra, ugyanakkor mégis teljesen más. Az alaptéma természetesen itt is két lány szerelme, de akárcsak a korábban említett sorozatnál, itt sem olyan egyszerű a dolog. Olvastam a mangát és nagyon kíváncsi voltam, hogy ezt hogyan fogják adaptálni, de úgy tűnik, a rende-



ző elég jól kézben tartja a dolgokat, kidobálva a sallangot és megtartva a történet szempontjából fontos dolgokat. Touko és Yuu iskolai románcá elég kacifántos, mert elég egyoldalú. Touko, a sulis frissen megválasztott diákelnöke szerelmet vall a nála fiatalabb Yuunak, aki viszont saját bevallása szerint képtelen a szerelemre. Yuu mégis belemegy a játékba és kialakul közöttük valami kapcsolat, ami bár kezdetben elég ártalmatlannak indul, de az idő előrehaladtával mind a kettőjük számára egyre bonyolultabbá válik. Nem is akarok erről többet mondani, ez egy nagyon klasszikus romantikus történet, nagyon szép látvánnyal, kevés humorral, de sok belső drámával, így elsősorban inkább hölgyeknek ajánlom.

„...valahol borzasztóan hasonlít a Citrusra, ugyanakkor mégis teljesen más.”

8. Uchi no Maid ga Uzasugiru!

És itt van a lista első, de nem utolsó darabja, ami biztosan megosztja a közönséget. Le is csapom a poént: ennek a sorozatnak a főszereplője egy pedofil, hiperaktív, testépítő, ex-katona... maid, avagy cselédlány. Igen, ez egy elborult fekete komédia, amihez így is kell hozzáállni és véletlenül sem szabad komolyan venni.

Misha egy 10 éves, nagyon aranyos, de ugyanakkor bűnrössz orosz kislány, az anyukája halála után a japán apukájánál lakik. Mivel suliba nem szeret járni, az apuka meg állandóan dolgozik, így kellene mellé egy cseléd, aki vigyáz rá. Misha viszont nem könnyű eset, minden egyes jelentkező menekülve hagyta el a házat, de aztán egy nap megjelenik Tsubame, aki nem csak állja a sarat, de még élvez is a helyzetet... ugyanis egy „kissé” lolicon. Misha mindent elkövet, hogy a frissen leszerződött cselédet elüldözze, de minden kísérlete kudarcba fullad, így kénytelen



elviselni az elviselhetetlent. A kislány élete pedig innentől maga a rémálom, Tsubame mindenhol ott van, mindent figyel, mindent tud és mindenbe beleszól, mindezt gyermeki naivitással és irgalmatlan erővel és lelkesedéssel. Persze idővel Misha, ha megszeretni nem is, de elkezd megszokni, hogy egy pedofil félőrült követi minden lépését, a néző pedig vagy szörnyülködik vagy jobb esetben: gurul a nevetéstől.

Mint említettem, ez egy elborult vígjáték, amit így is kell kezelni. Ha valaki túl tud lépni azon, hogy egy felnőtt nő a végtelen szeretetével és gondoskodásával a végtelenségig szekál egy 10 éves kislányt (aki azért nem adja magát könnyen), az nagyon jól fog szórakozni, de akit ez a téma zavar, az messze kerülje el.

7. Goblin Slayer

Oké, essünk túl a másik problémás eseten is. A Goblin Slayer megjelenése nem kis felháborodást



okozott, ugyanis egy bizonyos anime streaming oldal nem tüntette fel kellően, hogy ez egy elég véres és brutális sorozat, így akik az első részt megnézték, elég kellemetlen élményben részesültek. Természetesen, mint minden manapság, ez is az abszurditásig lett túlhisztizve, sokkal nagyobb a füstje, mint a lángja az egésznek. De, hogy miről is van szó, nos nomen est omen, a cím mindent elárul: itt goblinokat fognak ölni. És ezzel egyidőben a goblinok fognak embereket mészárolni és... nos, akaratuk ellenére közöszlenni velük. Bár ez durvának hangzik, de a valóság az, hogy sokkal enyhébb, mint mondjuk a Berserk vagy az Attack on Titan és társaik, így akit nem zavar egy kis vér, az bátran vágjon bele. Bár történetről nagyon nincs mit mesélni, van egy páncélos férfi, akit Goblin Slayernek hívnak és goblinokat öl. Néha összeáll pár kalandozóval, egy lelkes és kedves papnővel, egy butuska elf íjással, egy részeges törpével meg egy gyíkemberrel. Közösen mennek és... goblinokat ölnek. Ennyi. Mindezt szinte nem



is burkolt szerepjátékos alapokra helyezve. Nekem végig az volt az érzésem, hogy egy klasszikus AD&D adaptációt nézek. Az openingben még a dobókocka motívum is előkerül. Magyarán ez egy igazi vérbeli fantasy sorozat, amit talán a Record of Lodoss Warhoz tudnék leginkább hasonlítani. A látványa igényes, a harcok izgalmasak, jó a hangulata és még humoros is tud lenni. Minden fantasy rajongónak melegen ajánlom, de csak 18 éven feletlenül, mert különben megállsz a fejlődésben... ezt mondják az okosok!

„...történetről nagyon nincs mit mesélni, van egy páncélos férfi, akit Goblin Slayernek hívnak és goblinokat öl. Néha összeáll pár kalandozóval (...) Közösen mennek és... goblinokat ölnek. Ennyi. Mindezt szinte nem is burkolt szerepjátékos alapokra helyezve.”



6. Release the Spyce

Yuru Yuri x Princess Principal... és itt be is fejezhetném az ajánlóját. Mert ténylegesen erről van szó az első pár rész alapján. Igazából ennek a sorozatnak a legnagyobb húzóereje a karakterdizájnere, Namori (áldassék a neve), én is csak azért figyeltem fel rá kezdetben. Mivel mind a Yuru Yuri, mind a Princess Principal nagy közönségkedvenc, ezért nagy feladat áll a sorozat előtt, hogy a nyomukba érjen. Az alapfelállítás itt is hasonló: kis-



lányok kémkednek meg nindzsáskodnak, civilben meg iskolába járnak. Ugyan ez látszólag elég borzasztó klisé történet (és lássuk be, lényegében az is), de kicsit kevésbé veszi magát komolyan, mint a Princess Principal tette. A lányoknak itt is mindenféle superképességeik vannak, amiket fűszerrel aktiválnak (jah... fűszer, komolyan), így keresik meg és számolnak le teljes titokban a rosszfiúkkal. Egyelőre sokkal többet nem tudni a történetről, de határozottan nem rossz. A lányok aranyosak, az animáció igényes, a zene... nos, érdekes, és hát ugye Namori karakterei, amik sajnos az adaptáció során kicsit vesztek egyediségükből, de aki ismeri a Yuru Yurit, annak nagyon ismerős lesz. Mondjuk pont ez a sorozat egyik legnagyobb hátránya is, az egész olyan, mintha megint egy paródia epizód lenne a Yuru Yuriból. Szinte néha várom, hogy Kyouko megjelenjen a képernyőn és nevetve közölje, hogy megunta a kémkedős játékot, ideje valami más mókát keresni. Persze ez nem lesz (sajnos), de ettől függetlenül egy elég érdekes akciósorozat, amit ajánlok azoknak, akik szeretik a kicsit magical girl stílusú animéket.

5. Anima Yell!

Oké, erre nincs mentségem, ez az egyik nagy kedvencem, pedig egy halál egyszerű kis darab. Kicsit olyan tipikus sportanime, csak ezúttal a főhősök célja, hogy igazi... profi... pomponlányok legyenek.



Vagyis a téma ezúttal a cheerleading, avagy a látványos és aranyos, na meg kissé akrobatikus szurkolás. Mindenki látott már (főleg filmekben) sportolókat buzdító, pomponokat lengető lányokat, nos az Anima Yell! szereplői is pontosan ilyenek szeretnének lenni. Igazából semmi extra nincs benne, van a naiv és butuska főhős, aki nagyon lelkes, összeszedi maga köré a hozzá hasonló lányokat. Klubot alapítanak, edzenek, gyakorolnak, szurkolnak, szerencsétlenkednek és nagyon viccesek eközben. Ez egy klasszikus „aranyos lányok

aranyos dolgokat csinálnak” sorozat, annak minden előnyével és hátrányával. Igazi Doga-Kobo produkció, így a minőséggel és a humorral nincsen gond, a rajza is szép, igényes, a karakterek szerethetőek, a párbeszédiken jókat lehet kuncogni, mi kell ennél több? Totálisan dráma mentes, így a hideg őszi estékre ideális felüdülés, mert melengető érzés látni ezt a sok vidámságot és lelkesedést... főleg egy Goblin Slayer epizód után!

4. Kishuku Gakkou no Juliet

És megint egy kis stílusváltás, bár maradván a humor vonalánál. Mindenki ismeri a Rómeó és Júlia történetét, a világ egyik leghíresebb romantikus drámája. Ez a sorozat, pedig az egyik legfurcsább adaptáció, amit valaha láttam. Adott egy iskola, ahol a diákok két táborra oszlanak, egyikük a Fehér Macskák, másikuk a Fekete Kuttyák. A két tábor gyűlöli egymást és a tanórák szüneteiben szinte állandó a tömegverekedés.





3. Seishun Buta Yarou wa Bunny Girl Senpai no Yume wo Minai

Lépjünk is túl ezen a végtelen idióta címválasztáson és lelövöm a poént: ebben a sorozatban összesen 2 percig fogunk nyuszilányt látni. Szóval senki ne gondolja azt, hogy itt egy ecchi animéről van szó, ahol szexi ruhás lányok illegetik magukat. Oké, ezt is letudtuk, de miről is van szó akkor? Nos, ha nagyon hasonlítani kellene ismertebb animékhez, akkor azt mondanám, hogy egy rész Suzumiya Haruhi és egy rész Bakemonogatari... szép párosítás. Adott egy srác, Sakuta, aki egy nap a könyvtárban meglát egy playboy nyuszinak öltözött lányt. A gond csak az, senki más nem látja rajta kívül. A lány neve Mai és ismert TV-s gyekeksztár, de valamiért az emberek átnéznek rajta egy ideje... sőt, a létezését is elfelejtik. Sakuta



A macskák vezetője a szépséges szőke Persia Juliet, míg a kutyáké Inuzuka Romio (beszédese nevek). Gyerekkoruk óta nagy riválisok, aztán egy nap Romio szerelmet vall Julietnek és titokban randizni kezdenek. Vagyis csak próbálnak, mert az iskola összes tanulója elmebeteg a maga módján, és természetesen nem derülhet ki, hogy az ősellenségek valójában szerelmesek. Hogy mi jön ebből: rengeteg abszurd szituáció, sok-sok félreértés, harsány humor és teljes örület. Ha még nem esett le, ez a sorozat egy paródia, méghozzá a jobbik fajtából, nekem valamiért a School Rumble jutott róla eszembe, abban voltak ilyen dominószerűen összeomló események, amiket a főhős magában sikongatva próbál megállítani, de csak ront a helyzeten. Nagyon vicces, nagyon ötletes, bár annyira eredetinek nem mondanám, de mindenkinek jó szórakozás.

„...ebben a sorozatban összesen 2 percig fogunk nyuszilányt látni. Szóval senki ne gondolja azt, hogy itt egy ecchi animéről van szó...”



és Mai összefognak, hogy kiderítsék, mi áll a rejtélyes ügy mögött, főleg mivel a srácnak nem ez az első megmagyarázhatatlan esete. Mai bár elég nagy tsundere, mégis nagyon jó párost alkot a szarkasztikus és flegma Sakutával, akivel hamarosan egymásba is szeretnek, de a történet csak itt kezdődik el igazán.

Én személy szerint nagyon vártam ezt az animét, ugyanis ugyanattól az írótól származik, akinek a zseniális Sakurasou no Pet na Kanojót is köszönhetjük (nem láttad? Pótold!). Egyelőre nem is csalódtam, hasonlóan szellemes és igényes, nagyon szép látványvilággal. Főleg azoknak ajánlom, akik szeretik a lassabb, agyalósabb, kicsit természetfeletti dolgokkal foglalkozó sorozatokat.

2. Tensei Shitara Slime Datta Ken

Ne maradjon ki egy isekai sorozat sem a listáról, főleg, ha ennyire egyedi darabról van szó.



Az előző számban már hosszasan írtam isekai sorozatokról (*AniMagazin 45.*), de aki lemaradt volna, annak röviden annyi, hogy a főhős átkerül egy másik, általában fantasy világba és ott lesz belőle nagy világmegmentő hős (kivéve, ha Kazumának hívják). Ennek a sorozatnak a főszereplője egy teljesen átlagos 30-as, de még szűz japán férfi, akit egy nap véletlenül meggyilkolnak az utcán. Halála után reinkarnálódik, de egy másik világban és nem emberként, hanem egy kis kék slime-ként.

A „slime” szinte minden jrpg-ben az első szintű, leggyengébb ellenfél, amit a formája és állaga miatt pudingnak vagy zselének is lehetne fordítani a nyálka helyett. Hősünk persze nem nyugszik bele, hogy ő csak egy gyenge slime, ezért a megmaradt intelligenciáját hasznosítja. Megismeri a körülötte lévő világot, mindent amit megeszik, annak megkapja az erejét és szépen apránként elkezd erősödni. Olyannyira, hogy hamarosan iszonyatos erőre tesz szert, amit igyekeznek mások megsegítésére fordítani. Elindul kalandozni, és mint ahogy az lenni szokott, folyamatosan gyűlnek a barátai és az ellenségei is.

Lehet, hogy ez így nem túl érdekes, pedig valójában meglepően izgalmas és szórakoztató, emiatt nem csak fantasy rajongóknak ajánlom.

1. Zombieland Saga

Sakura egy átlagos tinédzser lány, szeret csinosan öltözni, szereti a jó zenéket, szeretne ő is

népszerű lenni. Egy vidám reggel éppen lelkesen lép ki az ajtón, madárcsicsergés és napsütés, majd vidáman indul útjára, amikor is hirtelen szembetalálkozik egy...

FURGONNAL!

Sakura 10 évvel később tér magához egy furcsa házban, de sajnos kénytelen szembesülni azzal a ténnyel, hogy ő már csak egy rothadó zombi. És nincs egyedül, körülötte hasonló lányok, szintén gyanúsán hörögve csámpáznak. Megjelenik egy napszemüveges fazon, akiről azonnal kiderül, hogy kissé bolond. Elmondja a lánynak, hogy ők bizony zombik és innentől kezdve egyetlen céljuk van: megmenteni Szaga prefektúrát (Saga - Szaga... értitek ugye?). Nem is akárhogy, innentől a lányoknak egy igazi idol csapattá kell formálódniuk. Igen, zombi idol lányok... akik énekelnek... táncolnak... rappelnek! Mielőtt Sakura ellenkezhetne, már egy death metal koncerten találja magát... a színpadon, ahol egy csapat zombival kellene szórakoztatnia a közönséget.



Így indul ennek a csapat lánynak a története, ami a legképtelenebb hülyeségekkel van tele. Sakura kezdetben próbál valami értelmet keresni a körülötte történő örületben, de aztán beletörődik az egészbe, sodródik az árral és a végtelen hülyeséggel.

Számomra nemcsak hogy ez a szezon legjobbja, de egyben a legnagyobb meglepetése is. Konkrétan fogalmam sem volt, hogy miről fog ez az egész szólni, mikor az első részbe belekezdtem, de a végére fülig ért a szám a vigyorgástól. Zseniális paródiája minden idol sorozatnak, de úgy, hogy közben képes önállóan is vicces lenni. A lányok szenzációsan aranyosak és humorosak, látszik, hogy a színészek imádták a szinkronmunkát (YouTube-on meg lehet találni, ahogy élőben előadják a rap csatát, valami isteni). Ha marad ilyen betegen ötletes, akkor még akár az év animéje is lehet belőle... ha van igazság. Fokozottan ajánlom mindenkinek, még azoknak is, akiket már taszít a zombis téma, ugyanis ez a sorozat pontosan annyira veszi komolyan az élőholtakat, mint azt kell semennyire!

Ez lett volna az én 10 kedvencem, de persze ez nem azt jelenti, hogy csak ennyi jó sorozat lenne, hiszen még van bőséggel válogatni való. A teljesség igénye nélkül azért még mondok párat, amik ígéretesek lehetnek. Irozuku Sekai no Ashita kara, a P.A. works kissé furcsa mágiával átítított sulis románca, SSSS.Gridman a Trigger stúdió legújabb kaijus és mechás örülete és a Tsurune:

Kazemai Koukou Kyuudou-bu, a KyoAni legújabb sorozata, ahol helyes fiúk ijázkodnak. Ezeket is simán be lehet próbálni, szerintem érdemes. Megytek is vissza a TV elé, mert kijött a következő Anima Yell! epizódom...



Hirotaka véleményei

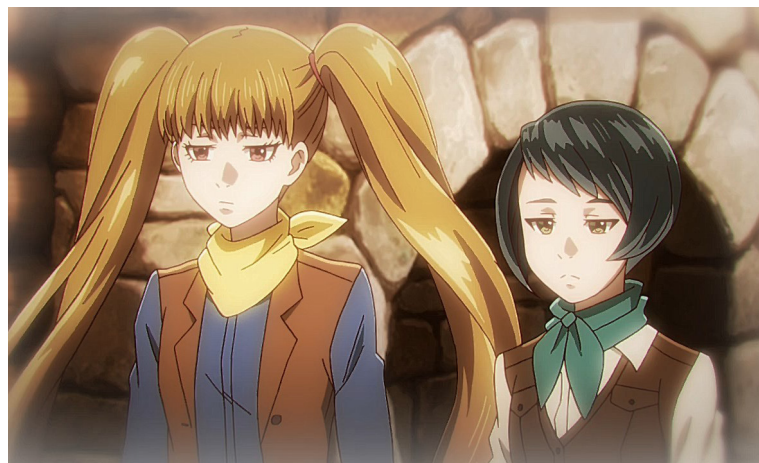
Akanesasu Shoujo

Ezt a cuccot csak azért kezdtem el, mert szerettem volna egy olyat nézni, amiben lánytöbbség van. (A többire, amit nézek, ez nem igaz.)

Semmit nem vártam a címtől és nem is nyújt túl sok mindent, de alapjában véve élvezem. Mivel tuti nem sokan ismerik, felvázolom a lényegét. Van öt lány, akik délután 4:44-kor elmormolnak egy ígét a helyi szentélynél, arra számítva, hogy történik valami. A legenda szerint egy másik világba kerülnek. Nos, ez egyszer sikerül. Találkoznak egy másik lánnyal, aki a főhős Asuka másik világból érkezett idősebb változata és harcol a Clutternek nevezett lények ellen.

Aki látta a Sliders című sorozatot, az el tudja képzelni, milyenek lesznek a részek, csak itt vissza tudnak térni a karakterek saját világukba. Számomra kimondottan tetszetős koncepció, hogy

mindig más, alternatív dimenziókba ugranak, olyanba, ahol a lányoknak 16 évesen férjhez kell menni, vadnyugati díszletbe vagy oda, ahol mindent víz borít. És mindegyik világban megvan az ottani énjük, akik persze mindig néznek egy szépet találkozáskor. Persze mindenhol feltűnik egy Clutter, amit le kell győzni. Itt jön a sztoriba egy kis mahou shoujo szál. Az öt lányból egy, mindig az adott világbéli énjébe érkezik, ergo ő lesz a központi karakter, a problémát neki kell megoldani. Az átváltozáshoz pedig jópofa módon szükség van - és most kapaszkodjatok meg - egyedi mag-



nókazettára és egy walkmanre. Az epizódok egyelőre kétrészes etapokra vannak osztva, amiknek a történetvezetése ugyanazt a sémát követi. A sztori original, szóval kell egy lezárás. Nekem ez a része kimondottan tetszik, mindig érdekel, milyen világ lesz a következő és mi lesz a vége. Sőt, a legutóbbi világban sikerült remek görbe tükröt állítani olyan mai cuccok elé, mint a mobilfüggőség, a követők gyűjtése a neten vagy a ruhavásárlás. De mindenki nyugodjon meg, semmibe sem kell mélyen belegondolni. A grafika teljesen egyszerű, semmi extra, kiemelkedő, semmi csúnyaság, bár az átváltozott lányok CG-vel vannak megoldva, amit feleslegesnek érzek, de el lehet viselni. A karakterek sem fognak megkarcolni senkit, tipikus sulis csajok a megszokott stílussal.

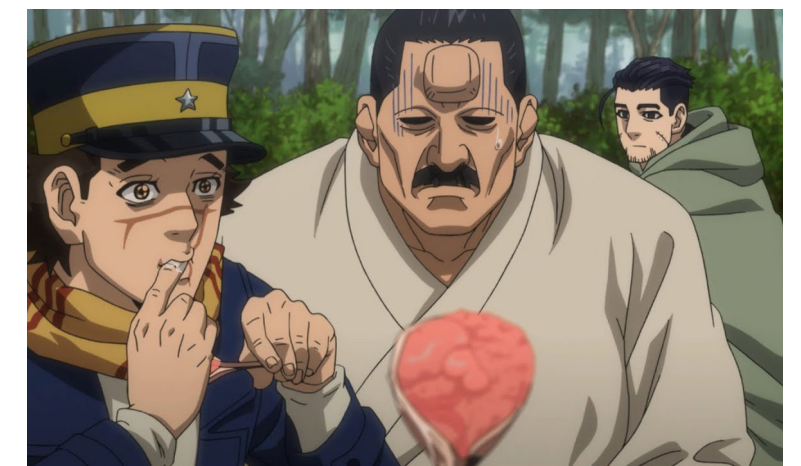
Összességében azért elég közepeszerű a cucc, aki nem akar bonyolult dolgot nézni nem vár magyarázatot mindenre és csak szórakozna, de elege van a slice of life-ből, az tehet vele egy próbát.



Golden Kamuy 2

Folytatódott a hokkaidói aranykeresés. Az első évad nagyon érdekes környezetet mutatott. A hófödte északi vadon minden kegyetlenségével, Ainu kultúrájával igazán remek atmoszférát adott az orosz-japán háborút megjáró, harcedzett katonák aranylázához. A belevitt Hijikata fantasy szála is jól lett hozzászóve a történethez.

A második évaddal ez most folytatódott és betegebb lett. Az emberi bőrből dolgozó divattervező szála nem volt éppen rózsaszín kezdés. De nem is vártam tőle. Aki látta az első évadot, az tudja, mire számíthat a másodikban, haladt tovább a macska-egér harc a tetoválások után, bár most már szövetségek is kötődtek, de már előrevetíttek sok eseményt, amiknek várjuk a bekövetkeztét, hogy alaposan átrendezze az erőviszonyokat. A hangulat továbbra is remek, a karakterek sem félnek meghúzni a ravaszt.





A Geno Studio kicsit javított a grafikán a korábbi sorozat óta. Nagyon szép a környezet, sokszor mi is érezzük a hideget vagy a tábortűz okozta meleget. Ezen a vidéken nem egyszerű a túlélés. Elhagyták a CG-t, ami örömteli, a készítőik bizonyára meghallották a rajongók hangját, mivel elég népszerű cím a szigetországban.

Egyetlen bajom az animével, hogy bár tartalmaz, mégis mintha olykor egy helyben topogna a történet, hiába futnak utána a karakterek. A manga is fut még, és egy ilyen sztorit nagyon so-

káig lehet húzni, de szeretném érezni, hogy halad a dolog. Itt ez nem mindig történik meg és a jó karakterek meg a környezet hangulata nem tudja egyedül elvinni a hátán az animét. Mind a kincs reménye, mind Hijikata saját terve egy hosszú kimenetelű messze-távolba eső cél. Kicsit több feszültséget még elbírna a sorozat.

Index 3

A második évad óta 8, a film óta pedig 5 évet kellett várni az Index folytatására, de most végre mindenki megkapta. Sőt, jövőre, szintén hat év után folytatódik a Railgun és az Accelerator is kap saját sorozatot.

Az Index számomra nagyon jól nyitott az első három résszel, aztán az új karakterek behozására szolgáló epizódokat kicsit laposaknak éreztem, talán mert nincs semmiféle érzelmem a karakterek felé. Hozzá kell tenni, hogy kapásból egy 25 részes sorozat lesz, ahogy elődei, így majd



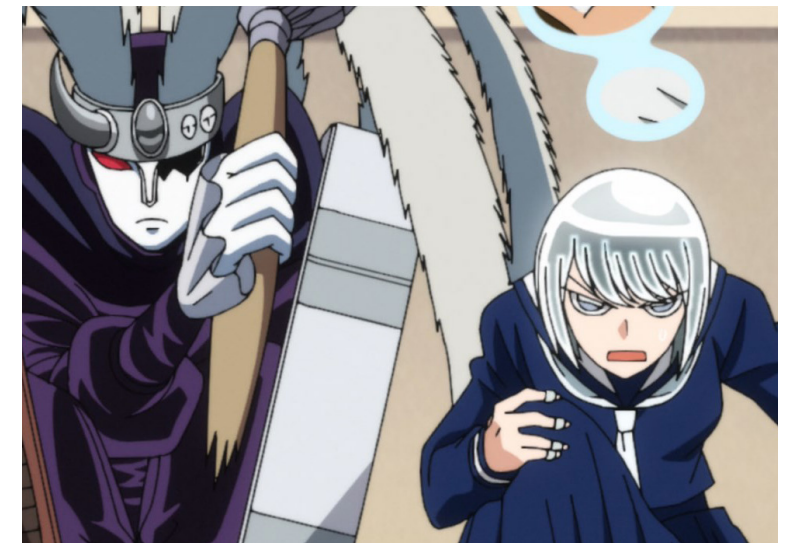
kiforrja ez magát, és összeáll a kép, de ehhez idő kell. Ám féltő, hogy a sok új karakter miatt az eddigiek háttérbe szorulnak, így hiányérzetünk lehet. Ez történt anno a Durarara esetében is. Reméljük, itt jobban tudják majd kezelni a dolgot.

A grafika teljesen korrekt, a régi is szép volt, ezzel sincs baj, teljesen hozza a korábbi sorozatok hangulatát.

Szóval akárhonnán is nézem, jó újra látni Indexeket meg a többieket. Ami nem kapott el, az a zene, az valahogy nem sikerült jól, legalábbis az én ízlésem szerint.

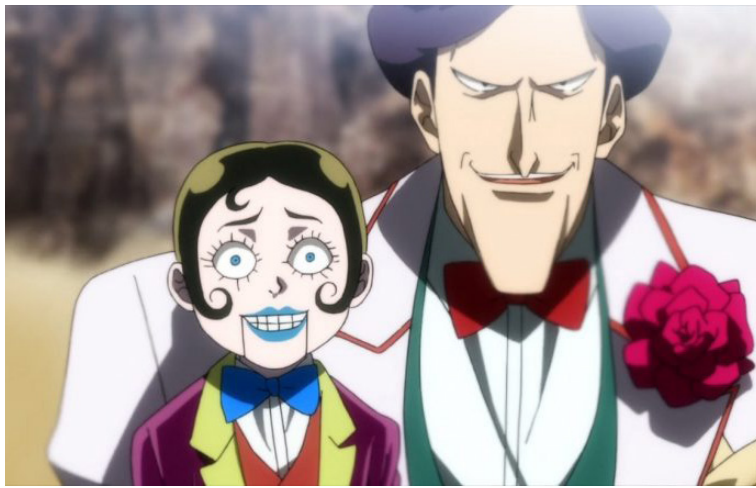
Karakuri Circus

Elsőre nem is terveztem ezt nézni, de aztán mégis elkezdtem, mivel egy régi, befejezett mangát adaptál, és ami manapság szinte elképzelhetetlen: 36 részes lesz. A történetben a fiatal, 11 éves Masaru lesz a középpontban, aki egy nemes család sarja, árva, és mint olyan, rokonai, irigyei lettek, akik az életére törnek. Segítségére siet a csupa izom, de gyengéd szívű Narumi és a nagyon



dögös Shirogane. Mi adja az anime érdekességét? Itt mindenki góliátméretű mechanikus bábokkal harcol. A dróton rángatott fabábok igazi halálosztók, ütnek, vágják, robbantanak. Kimondottan tetszetős. Egy problémám van, hogy lehetne látványosabb egy-egy összecsapás. De mivel nem egy ismert stúdió csinálja, és az anime többi része teljesen korrekt megvalósítás szempontjából, így ez nem fáj annyira.





Azért reméljük, később jobb lesz. A karaktereket hamar meg lehet szeretni, még Masarut is, mivel hamar átmegy nyafogó pisisből normálisabb szereplővé, akinek már most több badass pillanata volt, mint a legtöbb háremhősnek. Szóval tőle várhatunk jellemfejlődést, de Shirogane is ígéretes e téren, mivel eléggé érzelmhiányos.

Az első részek remekül beleszártak a dolgokba, volt min izgulni, ám a bevezető szál lezárásával kicsit pihentünk, hogy elkezdhessük az újat. Most talán kiderül, mi lesz a komplex sztori, engem nagyon érdekel.

Mivel 36 részes lesz, bőven van idő, hogy kidolgozzák, így a teljes mangát sikerül adaptálni, ami egy nagyon öröndetes hír.

Tiramisu 2

Ez is folytatás, a mecha és sci-fi paródia tovább fásztja agyunkat. Erről nem tudok sokat mondani, mivel short anime, de azt mindenképp,



hogyan folytatódik az a minimális történet, ugyanolyan minőségben. Továbbra is tele van iszonyatos marhaságokkal, amiktől nem lehet nem a falnak menni. Ilyenekre kell gondolni, hogy a főellenség kizárja magát a mechából és azért kell visszavonulnia, mert a lakatosnak ki kell cserélni az ajtót. Remélem lesz majd még folytatás, Japánban elég népszerű.

Téli szezon

Januárban indul a téli szezon, amiből már kinéztem pár címet. Mivel az Index 3 és a Karakuri Circus a nyakamon marad, így a következőkből még faragni fogok, mert nem lesz időm mindent követni.

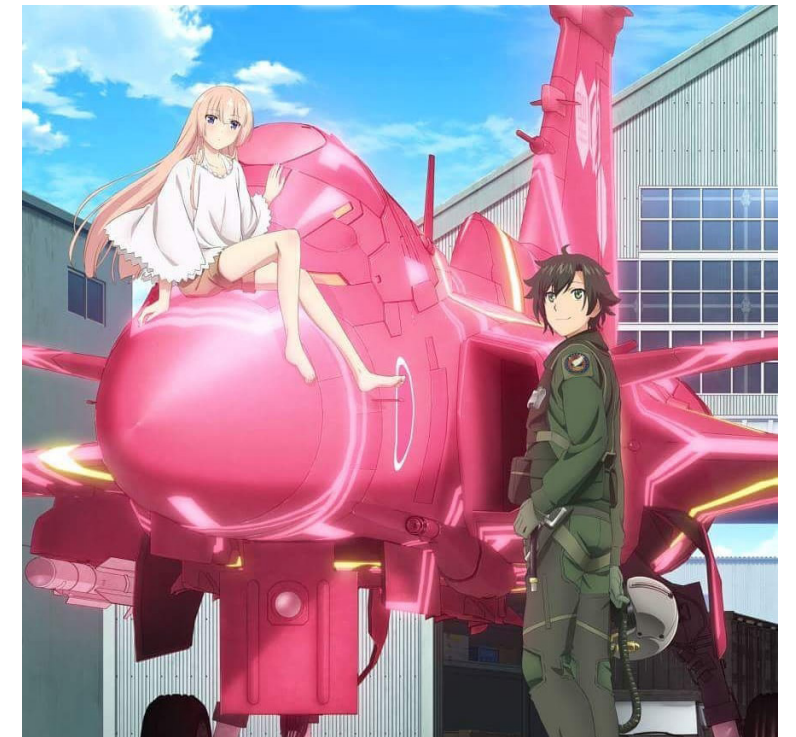
Bang Dream 2. évadát szerintem majd szezon után tolom le, az első évad nem volt rossz, de annyira nem kapott el, hogy hétről-hétre nézzem. Ellenben a **Dororo** ígéretes, egy Tezuka mangát



adaptál, ami tetszetős, de ezen még agyalok, hogy kövessem-e.

A **Kakegurui XX**-t bizonyára nézni fogom, de nem azért, mert annyira odavagyok érte, csak fásztana, ha egybe kéne letolni.

Jobban rápörögtem a két repülős animére, a **Girly Air Force**-ra és a **Kouya no Kotobuki Hikoutaira**. Meglátjuk. Továbbá a **Revisions** kapott el trailer alapján, mert már rég néztem hasonlót. A januári számban már olvashattok róluk egy-egy rövid véleményt.



Catrin véleményei

Banana Fish

Egyedül a Banán maradt nyárról az aktuálisan követett sorozataim közül, részben szerencsére (=most sem csömörlök meg a sorozatok mennyiségétől), részben sajnos (=a Shingeki 3 második felét még elviseltem volna...).

Amiket a múltkori számban összehordtam róla, az most is megállja a helyét. Továbbra is leköti és szórakoztat a sorozat, működik az akció, 1-2 karakter jelenet és valamennyire a tálalás is. Tehát kikapcsol arra a 20 percre, és valamennyire várom az új részeket. Viszont továbbra sem vagyok elájulva, nincs rám megfelelő hatással a sorozat, és nem kedveltem/utáltam meg igazán a karaktereket, amiért még mindig a hatásvadászat számomra nem elég nyomatékos kezelését hibáztatom. Azt nem bánom, hogy elvileg végigrohannak a mangán... a történet annyira nem vált számom-

ra izgalmassá, hogy ettől többet akarjak belőle... Viszont nagyon zavar, hogy a rengeteg karaktert épphogy csak felvillantják. Többet időznék az Ash-Eiji kapcsolaton vagy a többiek személyiségén és motivációján is, mint az egymás utáni akciók és huzavonán. Az egész hangulat elég masszívan arra fut ki, hogy Asht az alkotó agyonszívja, és amikor kapaszkodót ad neki, az annyira minimális, hogy veszélyesen nem lehet beérni vele. Biztos sokaknál ez működik drámaként, de számomra inkább fárasztó, sőt bosszantó. Viszont nem úgy ingerel, hogy azt mondhassam, ez egy hatásos, jól összerakott mű, hanem úgy, hogy ez egy erőltetett néző és karakter szívatás, ami ebben a formában szerintem nem működik.

Még mindig javít valamit ezen az érzésen az Ash és Eiji közötti szeretet, a seiyuuk és az ending zene, mint baromira hangulatos, jelenetekbe úsztatott eszköz. Ezek hatásosak, az új ending pláne, totálisan ráfűgtem. Azért továbbra sem bánom, hogy a MAPPA elővette ezt a mangát, és kíváncsi-

an várom a végét... de szezon/év animéje nálam biztosan nem lesz belőle.

Dakaretai Otoko

Az új BL sorozat két szempontból is rendkívül irritáló, nálam mégis működik egyfajta bűnös élvezetként... Irritáló, mert 1., a sztori nem több, mint egy gagyi tucat yaoi, amit az undorítóan „angyalizált” kanos seme és a „nem-nem-de-amúgy-igen-de-neeem” uke karaktere az összes lehetséges sablon módon alátámaszt, hogy meglegyen a hentai mentes szexadagja minden ráérős fujoshinak és 2., rengeteg jobb címet adaptálhatnának ehelyett a műfajban. Így most konkrétan 12 résznyi időt egy gagyi és röhejes sorozat tesz ki, ahelyett, hogy jött volna egy vállalható, ez pedig kapott volna egy erotikusabb OVA-t (vagy még azt sem). Pedig van itt sok smár, tapi és álszex, amit más adaptációkból az emberek hiányolni szoktak... A vizualitás a műfaj átlagába illeszkedően

olcsó, de egész normális, a zenék és az OP-ED pedig felejthetőek (bár kellemes dallamuk van, az ED idióta tánca pedig lehet pont emiatt a tény miatt lesz maradandó?).

Viszont most ahelyett, hogy részletezném, mennyire visszataszító Azumaya ellenállást nem tűrő, édesnek beállított nyomulása, kvázi legalizált erőszaktevése, Saijou sablonos ellentmondásokat felvonultató, moe reakciói és az otsoba hentai szituációs díszlet körülöttük, leírom, miért is guilty pleasure nálam a sorozat.





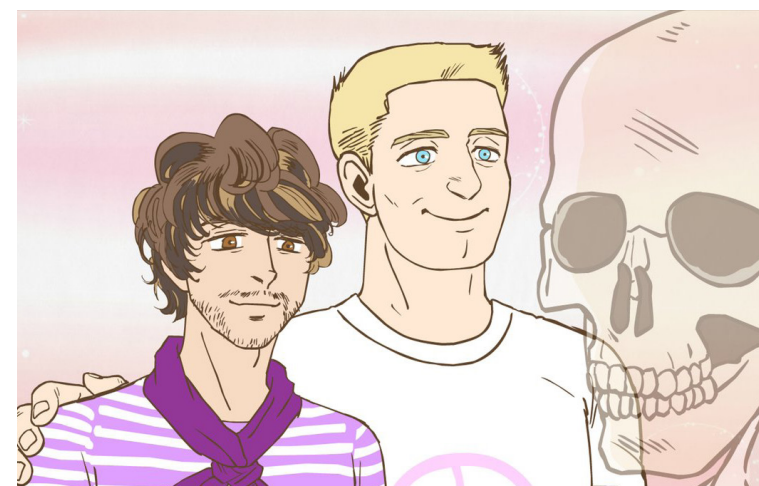
A válasz nem a „ha nincs ló, jó a szamár is” elv és nem is a „már-már parodisztikus BL lesz ebből, ha mókásan állunk hozzá” megoldásokban keresendő, mert sajnos ezeknek sem jó a cucc. Inkább arról van szó, hogy túlságosan is kíváncsi (vagy igénytelen?) vagyok, ez pedig mutatott pár olyan elemet, ami miatt érdekel, mégis mi a fene fog még itt zajlani. Ilyen elemek pl. hogy komolyan érdekel, mit tudnak az epizódokba belepakolni az önisméltésen kívül, illetve, hogy az önisméltések tudnak-e valamilyen változatosságot felmutatni, továbbá a seiyuuk, különösen Takahashi Hiroki játékanak sokszínűsége már-már lenyűgöz, végetül érdeklődve figyelem, hogy a filmforgatás és showbusiness, mint alap, mikor, mennyire van kihasználva az olcsó háttér szerepén túl.

Ezt a felütést valahogy kedvelem, még ilyen tálalás mellett is, illetve valahol azért mókás figyelni, mennyivel jobbat és többet lehetett volna ebből az egészből kihozni a sablonok helyett, és mi az az 1-2 elem, ami próbálja a cuccot vala-

mennyire menteni, eladni, megkedveltetni talán nemcsak az igénytelen rajongóknak. Szóval ennek köszönhetően akadnak jobb pillanatai, amik nem rombolják tovább a BL-re éhes, de tapasztalatlan nézők értékrendjét és elvárásait, és nem rohasztják ki az edzettebbek agysejtjeit. Kár, hogy ez az 1-2 (a sorozat előrehaladtával úgy érzem, gyarapodó) hangulatosabb momentum érdekesebb körítés helyett ostoba sablontengerben hánykolódik.

Honda-san

Elsőre ignoráltam Honda-sant, de a lelkes nézőknek köszönhetően egyre inkább szembejött velem, hogy végül én is megbizonyosodjak róla: könyvesbolti eladó csontvázunk rendkívül mókás jelenség. És nemcsak a külleme, a többi eladó szintén fantáziadús ábrázolásmódja vagy a szubkultúras poéndömping miatt, hanem mert a vártnál is jobban „magaménak” érzem a témáit.



Leginkább azért, mert én is voltam BL-t kereső és könyvesboltokat áttúró gaijin Japánban, és volt szerencsém hasonlóan ügyetlen interakcióba keveredni az eladókkal. Ilyen szempontból tehát telitalálat a sorozat, és persze annak is működik, ami: egy kellemes vígjátéknak, ami remekül reflektál az otakuságra és a japán könyvesboltok helyzetére. Néha kicsit túljátszott, és „nagyon japán” a gag-tára, de könnyedén mosolyt csal az arcunkra a sok animés-mangás szituáció, na meg a hétköznapi, dolgozó embert kifizető poének.

Ez a 12 perces epizód hosszúság teljesen jó neki. Néha laposabb, fárasztóbb jelenetek és részek is váltják egymást, így ez sem lesz az új kedvenc vígjátékom, de szórakoztató darab.

Kaze ga Tsuyoku Fuiteiru

Miura Shion befejezett futós történetének első fele élvezetes csapat összeállós/motiválós sportanimét nyújt. Készülnek a srácok a maraton-



ra, kicsit sokan vannak így tízen, de kedvelhetőek. Mindenki kicsit más (sablonkaraktert testesít meg), eltérő a futó hajlandóságuk is, a skála a hobbit remekül őről a teljesen békésig terjed. De valahol nagyon vicces látni, ahogy az egész versenyt nem akaró hozzáállásokon hogyan lesznek túl a karakterek, Ouji különösen megtrollkodja az egészet. Tetszik még, hogy egyetemisták a szereplők, bár vannak, akik hozzák a szokásos középsulis versenyszellemet és múltat.

Nem vagyok sportanime fan, de az alkotó korábbi munkája (Funa wo Amu) nagyon tetszett, így igényes darabra számítottam. Az I.G szerintem eddig jól és izgalmasan hozza a futós részét, a karakterdizájn pedig a Haikyuuura emlékeztet. Attól függetlenül, hogy sem a történet, sem a karakterek nem tartogatnak újdonságot egy kellemes, kétszezonos sorozatot kapunk, amiben van idő lassan, de nem unalmasan kifejtteni a műfaj szegmenseit. Kíváncsian várom, mennyire lesz hangulatosabb és mennyire nőnek idővel hozzám a karakterek. Az OP-ED párost is szeretem. Minden sportanimét kedvelőnek ajánlom.

Sono Toki, Kanojo wa

Ez egy 3 perces részekkel érkező kis semmiség, amiben sajnos kb. nagyjóval sem találunk animációt. Kár, hogy ennyire picture drama az egész, pedig a karakterrajzok szépek, a háttereket viszont élőképek átrajzolásával/effektelésével,



rotoszkóposan oldották meg. Az előzetes ajánlója azt ígérte az animének, hogy különböző életkorú nők szerelmi életébe nyerünk bepillantást, ami kiérdemelné a josei/shoujo romantikus slice of life fogalmát. Nos, ez valamennyire igaz. Valóban erről szól: kis romantikus, szerelmes, randizós párkapcsolati szituációkról látunk egy-egy jelenetet, hol középiskolásokkal, hol felnőttekkel. De sajnos ez ilyen tálalással és hosszal baromira gyenge, kevés, semmitmondó, még ha kicsit helyenként hangulatos is. Ebből sokkal többet lehetne, kellene kihozni. Kár, hogy csak ennyi.

Uchuu Senkan Tiramisu II

Áh, imádom, hogy folytatódott a Gonzónak ez az új gyöngyszeme. Ritka nagy baromság, továbbra is remekül működik mecha paródiaként és „Leslie Nielsenes” poénaradatként! Aki látott már pár sci-fi és mecha animét, az garantáltan ráérez a humorára, de egyébként is egy abszurd móka.



Jó, hogy egy rész csak 7 perces, annyi pont elég belőle egyszerre. Minden fárasztó idiótasága ellenére szerintem ez most a szezonkedvencem ebben a nem túl erős felhozatalban, amiket követték.

Téli szezon

Még nem mélyültem el a téli felhozatalban, de talán ezekbe fogok belenézni:

- **Boogiepop** - ha már láttam a régi sorozatát.
- **Dororo** - régi samurájos Tezuka mangát vesz elő a MAPPA, ez elég vonzó, jó lenne addig a fekete-fehér sorozatába is belekezdeni.
- **Doukyonin wa Hiza** - egy bishi író és a macskája? Jól hangzik, kár, hogy fut még a manga, bár ilyen epizodikus cuccoknál ez nem sokat számít... Ha lesz időm, belenézek.
- **Piano no Mori 2** - ahogy az első évadát, ezt is szezonban tervezem követni, bár nem várom tükön ülve.
- **Rinshii! Ekoda-chan** - elég elborultnak tűnik, érdekel kicsit a hostess csaj témája.

